

במדינה

הווי

אישפוז וכוורך

הקשיש בעי ההופעה המוקדמת

כירך את השופט ונשקה, לשימחתו

להסתכלות בבית-החולים

פסיכיאטרי

את מנת הכידור השבועית באולם ה- מעצרים של בית-המישפט דואג למלא יוסף סיטון הקשיש. על-פי החלטת השופט דוד שטיינמן הוא שיהיה כשבוועיים בבית- החולים להולי נפש בבתי-ים. עתה הוא הובא שוב לפני השופט להארכת שהותו שם. עדיין לשם הסתכלות. הופעתו של סיטון באולם הדיונים מהווה תמיד אתגרי תא מבדרת. מיד עם כניסתו לאולם הוא מעורר גלי צחוק. בהתחשב במקום, זו תופעה נדירה. סיטון, הנראה כקבצן לכל דבר, הגיע הפעם כשהוא נקי ומגולח למשעי. למרות זאת, הופעתו המוקדמת של סיטון בעזרת מלבושיו הבלויים והגדודים לים בהרבה מכפי מידתו, המהודקים לגופו הצנום בחבלים למיניהם.

סיטון פנה מיד לשופט ופתח בברכה שהפ- כה עד מהרה יסיימה: "שאלוהים יתן לך בריאות ואושר וחיים טובים." השופט שמע את בקשת התובע המישטרי, ששון דורי, לשלוח את סיטון לתקופת הסתכלות נוספת, ופנה לשמוע את דעתו של סיטון בעניין. זה השיב לו: "בחוק, אני עובד קצת, קצת מבקש עזרה מפה, כפה, אבל אם אתה עוזר לי, למה לא. שם זה יופי, זה ניקיון, יש אוכל, יש מיטה, והכל יופי." טיעונו של סיטון היה הגיוני לגמרי. בית- החולים משמש עבורו מחסה חם ונוח, המספק לו את כל צרכיו. כאשר קיבל השופט את טענתו ההגיונית והנורמלית של סיטון ושלח אותו לעשרה ימי הסתכלות, לות, בחשך של אי-שפיות דעתו, קיבל סיטון את ההחלטה בשימחה רבה, והמשיך לברך בקצב מוגבר את השופט ואת כל מי שניקרה בדרכו.

לקלל את אלוהים

אחרי שרק טעם את טעם

החופש, כמעט נכש

החשוד בלשוננו

עד עתה, אין במדינת-ישראל חוק האו- סר לקלל את אלוהים. בנכות העדר חוק זה ניצל יהודה אשכנזי משכונת-התיקווה ממעצר נוסף. בשבוע שעבר נערך דיון בבקשת ה- מישטרה לעצור אותו ואת חבריו כחשודים בפריצה לרכב. לאחר שהובהר כי המהלך נגדו, המתגוררת בדימונה, לא זיהתה אף אחד מהם, קבע השופט שטיינמן כי אינו רואה עילה מספקת למעצרים, והם שוחררו בערבות. כולם מלבד אחד, יהודה אשכנזי, המשוחרר מבית-הסוהר רק כש- בוועיים. נגדו הוגשה תלונה חדשה. נתפס במכונית גנובה מדגם מרצדס. אשכנזי התרעם וטען כי המישטרה מנסה, "להרי- שיב" אותו בכל מחיר. הפעם נעתר השופט לבקשת התובע והחליט לעצור לארבעה ימים.

אשכנזי הנדהם, שכמה דקות קודם לכן ראה את עצמו כבר בחוק, הפטיר בלחש רועם, שנשמע בכל האולם: "מאניאק." השופט שטיינמן האדים מכעס, ובקול מאיים דרש מאשכנזי לחזור על דבריו. הפעם היה אשכנזי הממורמר כבר יותר זהיר, והתלונן: "מה יש, קיללתי את אלוהים. גם זה אסור?"

חוק

מי מודה ברצח?

אם הודאה אינה

פוטרת ממאסר-עולם,

מדוע יורד נאשמים ברצח?

אחד ממישפטי הרצח הקצרים ביותר בהיסטוריה התנהל השבוע בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב. אפשר היה לראות על פני השופטים הוותיקים כי גם הם נדהמו מהסתתרות העניינים. אחמד אלנקיטי, זיאר עבדו ועבדול רחים בגדאדי, שלושה צעירים ערבים מסביבות (המשך בעמוד 56)

מצב אידיאלי בשבילי. אני הייתי הטמבל שנפל כפת. תיכונתי את העתיד שלי איתה, בשעה שהיא עשתה מה שעשתה עם הבוס. כשעצרו אותי, אחרי שתקפתי אותם באמבטיה, אמר לי החוקר בתחנת המישטרה שהוא מבין אותי, ושגם הוא היה מתנהג כמוני, אילו היה באותו מצב, אבל חוק זה חוק והוא צריך לעצור אותי.

אני שלם עם מה שעשיתי כשמצאתי אותם עירומים. אם הייתי שותק הייתי יוצא קרח משני הצדדים. באותו זמן הרגשתי שלא אוכל לחיות איתה יותר. כך הייתי גם מפסיד אותה, וגם נשאר עם ההרגשה שהיא בגדה בי ולא נקמתי בה. מה שהם עשו כבא לי מאוד. רציתי שגם להם יכאב, רציתי שיכתבו עליהם בעיתון ניס ושיהיו להם בושות. אם לא הייתי משתולל העניין היה נסגר בשקט ואף אחד לא היה יודע.

הם הרסו את חיי. מישהו אחר אולי לא היה לוקח את זה קשה כמוני. אני יודע שהיום יש זוגות שלכל אחד יש מהצד. יש כאלה שמוכנים לזה. אבל אני לא יכול בשום אופן לקבל את זה. אני טיפוס כזה, שאפילו אם יתנו לי עשרה מיליון לירות, אני לא אסכים שאשתי תשכב עם מישהו אחר. רחל לא היתה אשתי, אבל אני אהבתי אותה, ומה שהיא עשתה לי שבר אותי לגמרי.

זה היה המזל שלי בחיים. שהכרתי אותה. אם הייתי מכיר מישהי אחרת הכל היה

לחזור אליה. היא הפכה בשבילי לזונה, למופקרת. רק המחשבה על מה שראיתי עשתה לי גועל-נפש. אבל למרות זאת לא הצלחתי לשכוח אותה. ככל שעבר הזמן הבנתי יותר ויותר שאני עדיין אוהב אותה. הרגשתי שאני רוצה לחזור אליה. כאן לא עזרו כל השיכנועים של אחי ושל החברים שלי. שניסו להשפיע עלי לזרוק אותה לעזאזל.

**הזהרתי אותה שאם אני
אתכוס אצלה מ'שהו
יה' צרות,
אבל היא לא שמעה**

השופט אסר עלי לבוא איתה במגע. אבל לא יכולתי לעצור בעצמי. הייתי זקוק לה. ידעתי בדיוק מה היא שווה, אבל השלמתי עם זה. ניסיתי להתקשר איתה ולשכנע אותה להפגש איתי, היא סירבה אפילו לדבר איתי. שמעתי שאמרה שאני מטורף.

זוג ימים

היו שלמה סימון טוב ורחל ויינבוים, עד ששלמה תקף, לפני חודשיים, את רחל ואת מעבידה, ששהה יחד עימה בדירתה. לדברי שלמה היו השניים עירומים בחדר-האמבטיה. על-פי צו בית-המישפט נאסר על שלמה, מאז מיקרה התקיפה, לבוא במגע עם רחל. בשבוע שעבר הופר הצו באופן סררי.

שונה. דווקא מכל הנשים נפלת לאחת כזאת שהולכה אותי באף. היום, כשאני מסתכל אחורה אני רואה איון מין אשה היא היתה. אני בכלל לא מתפלא ששני הבעלים הקודמים שלה התגרשו ממנה. אני לא מכחיש שהיתה לי גם תקופה טובה איתה. לפני שגיליתי את הפרצוף האמיתי שלה, היא היתה מלאך בשבילי. ביליתי איתה ביחד כמו שלא ביליתי עם אף אשה. נהניתי מכל רגע. אהבתי אותה עם כל הלב.

אני מודה שבעניינים שבינו לבינה אני בכלל לא מודרני. לפי ההשקפות שלי היא נמנעה בכבוד שלי. אף גבר, שיש לו כבוד עצמי, לא יכול לעבור על זה בשתיקה.

למרות הכל אני מצטער ומתחרט ש- הרגתי אותה. לא היה מגיע לה למות. זה הבוס שלה שגרם לי לעשות את מה שעשתה. אם לא הוא היינו יכולים להיות היום נשואים, ואפילו היה יכול להיות לנו כבר ילד. מגיע לו גיהנום בגלל מה שהוא עשה. אם הייתי יכול לתפוס אותו...

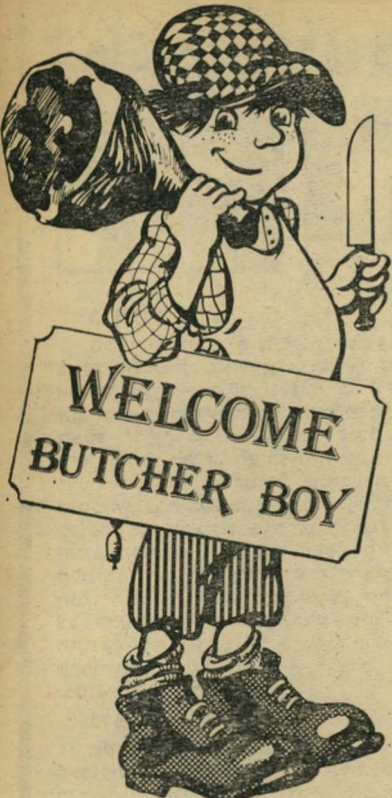
לא יכולתי לישון בלילות. כל הזמן חשבתי עליה. הרגשתי שבלעדיה אני לא יכול להמשיך לחיות. אני חושב שרחל בכלל לא היתה אשמה

**אך גבד שיש לו כבוד
עצמי לא יכול לעבור
בשתיקה על כגיעה כזאת**

במה שקרה. זה הכל בגלל הבוס שלה. אני בטוח שהוא הסית אותה כל הזמן שלא להתחתן איתי. עכשיו הכל ברור לי. הוא רצה שאני אחיה איתה ואממן אותה, כדי שלא תבוא אליו בדרישות. זה היה

מה?

**פינה קולדה
עוד לא טעמת**

**נסו את החוויה
שתו פינה קולדה!**

מבחר
משקאות
קוקטייל:

פינה קולדה
סומכרו
בננה קולדה

ביראן - י. טסקים
ת.א. ההוגרס 44, טל 832236

**מועדון 5
לתרבות חרשה**

יום שלישי, 26.2.80
**ערב עם המשורר
סמית אל-קאסם**

המועדון פתוח בימי ר'
התוכניות מתחילות ב-9 בערב
המועדון פתוח משעה 8.30 בערב